

Strašiak

Volám sa Strašiak. To meno som si však nedal sám a kým sa spýtate, nie, nepomenovali ma tak ani moji rodičia (teda keby som nejakých mal), darovali ste mi ho vy, ľudia. Možno si na mňa spomeniete. Vyzerám ako morová nákaza, prípadne aj ako jej liečiteľ, na tvári dlhý zobák v ňom dve prázdne diery, tie sú mi očami. Čierny plášť zahaľujúci moje studené hadie telo, skrývajúci kostnaté paže bez dlaní, zakončené kostičkami prstov, vystrúženými do tvaru ostrých nechtov, skrýva moju obludnosť pred úbohými dušami na svete. Ale je tu taktiež možnosť, že si na mňa nepamätáte. Mozog sa snaží negatívne spomienky vyplaviť von, poväčšinou aj úspešne, ale niekedy, aj keď skôr výnimočne, si niekto na mňa nejaký útržok pamäte uchová. Takí ľudia skončia v lepšom prípade väčšinou v blázinci, v tom horšom v nápravnovýchovnom zariadení, za nejaký prečin či zločin, ktorý vlastne nespáchali, len k nemu boli donútení prežitými hrôzami z detstva. Och, áno, detstvo, to obdobie nevinnosti a čistej duševnej krásy, v ktorom ma ešte vidíte. Som výraznejší než čerstvý pomaranč v rannej tráve, žiarivejší ako hviezda na nebesky čistej nočnej oblohe, reálnejší ako monštrum pod vašou posteľou, ktoré čaká len na moment, kedy vás bude môcť ochutnať. Jazyk. Slinka. Spadnutá päta z postele. Existujem pre vás dovtedy dokiaľ nezapadnem medzi bežné strašidlá okoloídúceho sveta. A to je vlastne úplne v poriadku. Proste sa zaradím do bežného chodu hrôz s ktorými sa každodenne stretávate. A zmiznem.

Adam bude mať dneska zlú noc. Cítim to. V snoch ho bude prenasledovať obrovská bunka rakoviny. Adamov najväčší strach, keďže naň umiera jeho stará mama. Rakovina ju prvýkrát pohryzla pred tromi rokmi a od vtedy išlo všetko dolu kopcom. Rozličné vyšetrenia, prehliadky, chemoterapia, alternatívna liečba, nič nepomáhalo, rakovina rástla napriek všetkým zábranám, ktoré pre ňu moderná medicína vymyslela. Babička dnes v noci umrie. Cítim to. Lásková duša sa vydá na svoju nebeskú púť a Adam ma prestane vídavať. Splyniem s jeho každodenným životom. Stratím sa v nemocničných uličkách, budem len ďalším chorým pacientom, ktorému niet pomoci, ktorého nik a nič nespasí. A vravím si, že tak je to správne, tak to má byť. Ľudia, tie krehké stvorenia z pocitov a emócií, by na mňa mali zabudnúť skôr než im to môže reálne ublížiť. Nie som dobrý priateľ. Nie som ten, ktorého by ste mali po zvyšok života stretávať v zrkadle, vytŕčajúceho z vašej tváre, a budiaceho vás z vašich pokojných snov. Mal by som Adama nechať utekať pred rakovinovou bunkou, zaliezť naspäť pod posteľ, kam patrí a už nikdy neuzrieť svetlo sveta. Lenže ani strašiaci nechcú zostať sami. A aj mi sme sebeckí, rovnako ako vy. To je dôvod prečo chlapca zobudím. Odpusť mi moje hriechy, nakoľko i ja som pokušiteľom rovnakých pokušení ako bytosti na tomto svete.

Chytím ho za nohu. Je drobná a hladká, chodidlo anjela padlého na zem, prebehne mi hlavou a takmer ma donúti rozmyslieť si môj čin. Takmer. Dlhé kostnaté prsty obkrútia chlapcovo lýtko a pomaly sa kľžu vyššie až sa dotknú stehna. Nemusím ho zaškrabnúť silno, má jemnú pokožku, bolesť ho preberie rýchlo. Chlapcovo telo nadskočí a zakyvoce sa, oči prikryté viečkami mu behajú zo strany na stranu. Je zmätený, nerozumie tomu, ale je vďačný. Rakovina sa pomaly stráca a mizne. Miesto nej prichádzam ja. Kto vie čo je horšie?

Následne sa blany z mäsa chrániace náš zrak pred vysušením, nadvihnú a Adam vytreští oči, takto zreteľne ma už dlho nevidel. Kľáčim pred chlapcovou posteľou pripomínajúc muža žiadajúceho ženu o ruku a cítim sa nevýslovne zvrhlo. Práve som chlapca pripravil o najpokojnejšiu možnú verziu jeho najhoršej noci. Som zhmotnený abstraktný pojem menom zlo. Ani Lucifer sa mi nevyrovná.

„Ahoj, pustil by si mi prosím moju nôžku, máš strašne chladné ruky.“ pípne dieťa a tým preruší mŕtvolne ticho v izbe, do ktorej nepatrím ani v najbláznivejších snoch prekliateho básnika. Povolím stisk nakoľko ma o to chlapec požiadal a stiahnem svoju klzkú hadiu ruku naspäť pod rúcho utkané zo vzlykov malých detí. „Dlho som ťa nevidel,“ odmlčí sa, „kde si bol?“ Uprene mu hľadím do očí, sú modré ako obloha ktorá zajtra sfarbí nebo. „To nevádi, ak mi to nechceš povedať, ani ja nechcem prezradiť kde sú moje tajné skrýše.“ usmeje sa nevinným úsmevom dieťaťa, ktoré ešte nespoznalo hrôzy bežnej reality. Vraždy. Znásilnenia. Všadeprítomná perverzia a sadizmus. Fascinovane na

neho hľadím, keď v tom sa z izby o poschodie vyššie ozve strašlivý chrapot na rakovinu umierajúcej ženy. „Babke dneska nie je dobre,“ úsmev sa pomaly vytratí a jeho miesto postupne s prirodzenosťou sebe vlastnou nahradí prvý záblesk slz na chlapcovej tvári, „nemyslím si, že ju ešte ráno stretnem.“ Len sedím a hľadím, rád by som niečo povedal ale slová mi viaznu v krku, nejdú von, neviem ich vyvrátiť, tak isto ako neviem zmeniť seba a hriechy, ktoré teraz pácham. Som slabý. Och, tak strašne slabý. Pozriem sa do očí dieťa a ono môj pohľad opätuje. O chvíľu sa ozve: „Preto si tu, však, chceš sa uistiť, že všetko prebehne podľa vašich plánov a moja babka umrie.“ **smrkne** „Rozmýšľali ste vôbec niekedy nad tým, aký ste krutí, keď oberiete človeka o všetko, čo má a ešte sa mu potom vysmejete do tváre, že to za nič nestálo, že to bolo vlastne zbytočné?“ **zavzlyká** „Prečo má moja babka odísť?“ **zapláče** „Prečo ju má tá hnusná rakovina zožrať, no prečo?“ **zareve** „Odpovieš mi, alebo len budeš ďalej hľadiť tými svojimi prázdnyimi dierami v tvári na slzy v mojich očiach!“ **zavreští** „Ešte ti nestačilo, koľko sa ich chceš nažrať? Dvadsať, tridsať či štyridsať slz, alebo radšej rovno všetky!? Prečo si teraz ticho!? Prečo neodpovedáš!? Stratil si reč!? Alebo sa tiež bojíš?“

Zrak mi neskĺza z chlapcovho v plači drkotajúceho sa telička, je až príliš upretý, pričom ja, na oplátku zasa priveľmi bezmocný nato aby som to zmenil. Som úbohý červ, ktorý sa krúti v zemi a hľadá spasiteľa v mokrej hline. „Pod' so mnou chlapec.“ vyhrkne znenazdajky z môjho tela zvuk pripomínajúci lámanie starých, hnilobou rozožratých kostí, ani ja som ho nečakal. „Pod' so mnou a prídi o zdravý rozum v rukách pekelných, staň sa svedkom zázraku a už nikdy sa nevráť späť.“ Dvere izby sa z vrzgotom otvoria. Jemný cupot malých nožičiek nasleduje šesť plaziaceho sa strašiaka. Dvojica aká by nemala kráčať rovnakými cestami, teraz spoločne vystupuje nahor po ostrých hranách schodiska až k dverám duše opúšťajúcej svet. Ich telá sa pomaly kyvocú z boka nabok, snažiac sa pri tom vyhnúť malým rakovinkám, povalujúcich sa po celej miestnosti. Sú všade. Ležia na dlážke, šplhajú po stenách, spúšťajú sa zo stropu. Jedna obzvlášť hnusná levituje v priestore a odráža sa od stien podobne ako loptičky v automatoch. Adamovi sa dvíha žalúdok, ale aj tak pokračuje, nemôže zastaviť, nie teraz, nie keď sa už rozhodol. Prekračuje skupinku malých smrteľných buniek, ktoré si pred posteľou vykračujú ako chodci na prechode a opatrne, aby sa nedotkol, čo i len jediného mŕtvolného zárodku, lezie na perinu postele až k nohám starej mami. Tá však už dávno nepripomína chlapcovu babičku. Obrastená rakovinou ako machom sa po nej hemžia hladné bunky ponášajúce sa na mäsožravé termity a cucajú z nej život podobne ako neodbytné komáre. Jeden z obzvlášť veľkých a hnusných sa jej usadil na tvári, a už vysal takmer všetko, čo z nej kedy tvorilo dýchajúcu bytosť. Vidno ako sa vlní, pulzuje, je tmavočervený až čierny, plný ostňov a vráščitých žíl. Adam by chcel utiecť (do pekla, do raja, to je jedno proste preč), priam by si to želal, ale želanie za tento deň už vyslovil. A aj jeho cenu. Obzrie sa dieťa do prázdnych očí strašiaka, a tie prikývnu, v duchu sa spytujú: „Čo sme to spravili?“

Prstíky malého chlapca pomaly ako v obavách pristupujú k smrtonosnej bunke na tvári, majú za úlohu zovrieť jej vlhký povrch, a aj keď sa im to prieči, láska k matke matky je väčšia ako strach z beštie, a jemné svalstvo sa pomaly zabára do klzkej blany bunky. Počujú ju kričať. Počujú ju vrešťať. A aj tak vo svojom svedomí naďalej ťahajú, pričom naopak tlačia. Dokým sa strach neozve. „Adam, ty ktorý si prvý uzrel svetlo sveta, ty ktorý si stál na začiatku začiatkov, ty predsa vieš čo musíš spraviť, nepočúvaj hada, radšej pokľakni a počúvaj ma. Pust' ma a nechaj ma dokončiť svoju povinnosť, pretože ja som tvoj Boh, ja som tvoj Stvoriteľ, ja som tvoja Rakovina!“ Dieťaťu je vidno v očiach strach, ale aj tak nepustí, len viac zaryje nechty do tváre samozvaného Boha, až z nich vytryskne krv. A krv tečie, steká po dlaniach chlapcových, tak isto ako tiekla po rukách Kristových. „Pust' ma Adam, nepočuješ! Nechaj veci tak ako majú byť. Nepočúvaj toho plaziaceho sa diabla a prestaň si ubližovať. Ved' nevidíš, ved' tá krv, ktorá ti steká po rukách, nie je mojou, to len ty sám krvácaš. Len sám si ubližuješ, keď konáš proti plánu, ktorým nerozumieš.“ Ale Adam, napriek známym vyhrážkam aj tak nepustí, už nie je viacej pánom svojho tela, údy už dávno vypovedali poslušnosť. V momente keď dovolil hadovi ovládnuť myseľ, prišiel o tú svoju. Prvý krok z izby, bol prvým krokom do neznáma, prvým krokom preč, tam s kadiaľ už niet návratu. Aj keby to už Adam chcel zmeniť, tak nezmení, a kto vie či už vôbec vlastne chce. Ved' svet bez rakoviny, je svet v akom si predsa prial žiť. Svet bez rakoviny je svet bez Boha a je to taktiež svet bez všetkých ktorý

mu kedy ublížili. Svet bez otca, ktorý bil matku a svet bez matky, ktorá bila deti. Svet dokonca aj bez babky, ktorá sa nato všetko len z diaľky mlčky prizerala. A nechala sa zožierať.

„Adam,“ sunie sa pomaly z konára hadovo telo, „už ju môžeš pustiť.“ Adam sa otočí za prichádzajúcim zvukom a pozrie do očí, toho koho radu poslúchol: „Veď vieš, že ja svoje dlane už dávno nevlastním, tak načo mi to prikazuješ. To len ty ju môžeš pustiť.“ Načo padne had do prachu na zemi, a schúli sa k chlapcovým nohám. „No tak Adam, veď nebuď taký zlý, veď dobre vieš, čo sme si sľúbili.“

„Viem.“ odvrkne nakoniec, s viditeľným odporom na perách, oslovený.

„Tak mi to prosím zopakuj, a osviež mi moju stareckú pamäť.“

„Tvoja pamäť je mojou, a tak isto ako ja si veľmi dobre pamätá, čo sme si sľúbili.“

„Ssss, veď nebuď taký nedotklivý. Veď obaja sme boli len deti, ktoré si priali aby to skončilo, aby naše utrpenie, a aj ICH utrpenie, len rýchlo skončilo.“ Adam, však nechce znova počuť to čo tak dobre pozná, spomienky len ubíjajú a ako príliv mora prinášajú späť dávno odplavenú bolesť, kto by po nich túžil? Kto by ich chcel späť? Čo ak však nikdy neodišli, skryté hlboko v podvedomí sa s hladom derú na povrch. Nakoniec to nevydrží a rozplače sa, až príliš sa podobá na svoje mladšie ja. „Stále si pamätám na tú krv, na svojich dlaniach, Strašiak, stále si ju pamätám. Ako som vtedy babke vložil palce do očí, a ako z nich potom vytieklo bielko a následne tá krv. Ten prekliaty krvavý vodotrysk! Strašne kričala, pamätáš? Jej vreskot ma stále zvykne budiť v snoch. Čo sme to spravili, Strašiak? A kým sme sa to stali?“ poslednú otázku nevysloví, aspoň nie nahlas, na to už proste nemá síl. Had však napriek mlčaniu prerývanom občasným vzlykotom pochopí a prestane obmotávať šupinatým telom svoju obeť, dávneho priateľa, následne načo sa uprene zahľadá do uplakaných očí dieťaťa, vložených do lebky pokročilého štyridsiatnika.

„Adam, ty ktorý si prvý uzrel svetlo sveta, ty ktorý si stál na začiatku začiatkov, veď ty predsa vieš kto si.“ zašeptá Strašiak priamo do uší väzňa číslo 342, ktorému odbijajú posledné minúty pred odvedením do cely smrti. „Ty si ja. Ty si ten, ktorý tu vždy bol, ten, ktorý neustále dohliadal na plemeno desivejšie než tvoje najhoršie nočné mory a nakoniec, ty si ten, kto sa nebál zmeniť svet, aby svet už nikdy viac neublížil. Strašiak s tebou brat môj, lebo pravý Strašiak, to si ty.“